

ဆုမြတ်မွန်မွန်

မျက်နှာဝန်းရဲ့မေတ္တာတံချူ

bo bo htoon

petar

တီ ... တီ ... တီ ... တီ ... တီ ...

နာရီ Alum (အလမ်းမ်)မှ အဆက်မပြတ် ပေါ်လာသော အသံကြောင့် သားဇော် အိပ်ရာမှ နိုးခဲ့ပါသည်။ ။ ချမ်းချမ်းစီးစီး အိပ်ကောင်းတုန်း အချိန်မှာ နိုးသွားရသဖြင့် စိတ်တိုကာ Alum (အလမ်းမ်)ကို ပြန်ပိတ်ပြီး အိပ်ပစ်ပြန်ပါသည်။ ။ ဂွမ်းပုံထဲကို ပိုမိုတိုးဝင်ပစ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ပါ ကျုံ့ပစ်ရင်း ကွေးကောင်းကောင်း နှင့် ဆက်ကွေး နေလေသည်။ ။ သူ ကွေးလို့ ပြန်လည်နွေးစ၊ လူကလည်း မှေးမှေး ပြန်ဖြစ်ကာစမှာ ပင် သူ့စောင်တစ်ခုလုံး ဆွဲခွာခြင်းခံလိုက်ရပြန် လေသည်။ ။ ဒီတစ်ခါတော့ လူက ဒေါသထွက်စပြုနေလေပြီ။

"အမယ်လေး ... မအေကိုများ သတ်တော့မှာ လား၊ ထတော့ သားဇော်၊ ငါးနာရီထိုးပြီလေ၊ ထတော့"

မေမေက သူ့စောင်ကို ဆွဲယူကာ သိမ်းရင်း သူ့ကိုလည်း တလှုပ်လှုပ် နှင့် နှိုးနေပါသည်။ ။ မေမေအသံကြားလျှင် သူမထဘဲနှင့် မနေနိုင်တော့။ မေမေက ပါးစပ်လည်း မြန်သလို၊ လက်ကလည်း မြန်ပါသည်။ ။ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ရှိကာ ခုချိန်ထိလည်း ခေါင်းခေါက်၊ ဗိုက်ကြောဆွဲလိမ်တာမျိုးလည်း လုပ်တတ်တာမို့ မေမေလက်တွေ ရောက်မလာခင် သူ အမြန်ထလာရပါသည်။ ။

မေမေက Alum (အလမ်းမ်)မြည်တာတောင် မအေနိုးမှ ၊ မအေမပါဘဲ ဘယ်နေရာမှ မရဘူး အစရှိသော တတွတ်တွတ်မြည်တွန်မှုတွေကို ပါးစပ်မှ လည်း အဆက်မပြတ် ပြောရင်း၊ လက်ကလည်း အိပ်ရာသိမ်း၊

စားပွဲရှင်းသည့် အလုပ်တွေကိုပါ လုပ်ရင်း ချမ်းချမ်းအေးအေး မနက် ခင်းမှာ ချမ်းပုံမပေါ်လှဘဲ နေလည်း နေတတ်လှပေသည်။ ။

မေမေ့ကို ကြည့်လိုက်လျှင် ဘယ်တော့မှ မေမေ ထိုင်နေတာ သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးချေ။ ထိုင်နေသည် ဆိုလျှင်လည်း လက်ထဲမှာ တက် တင်းထိုးနေတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပန်းအိုးထိုးနေတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါတွေမလုပ်ဘဲ နေလျှင်တောင် ဦးဇောတိက စာအုပ်ဖတ်နေတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခုက တော့ ပါနေတာပင်၊ အအားနေသည် ဆိုတာ မရှိလှပါ။ အမြဲတစေ ပေါ့ပါးဖျတ်လက်ကာ သွက်လက်နေလေ့ ရှိပါသည်။ ။

"သားဇော် ... မြန်မြန်လုပ်ကွာ၊ မြတ်မြတ် စောင့်နေရလိမ့်ဦးမယ်"

"စောင့်ပစေပေါ့ တကတဲ"

ဒီစကားကိုတော့ မေမေ မကြားအောင် တိတ်တိတ်လေးပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဒီလို ဒီဇင်ဘာ ချမ်းချမ်းစီးစီး အချိန်မှာ ဘယ်သူကများ အိပ် ရာက ထချင်ပါ့မလဲ။ နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်ရာထဲ မှာ သာ ကွေးချင် တော့မပေါ့။ သို့သော်ငြားလည်း ကိုယ် အင်မတန် စိတ်အားထက်သန်ရ တဲ့ ကိစ္စမျိုး ဆိုလျှင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။ ဒီကိစ္စကတော့ ဘယ်လိုမှ စိတ်အားမထက်သန်တဲ့ စိတ်မပါတဲ့ ကိစ္စမျိုးပင်။

မေမေ့ လုပ်ရပ်ကို အဓိပ္ပာယ် သိပ်မရှိလှဘူးဟု လည်း သားဇော်က မြင်လေသည်။ ။ အကြောင်းရင်းမှာ မေမေတို့ ၏ မိတ်ဆွေရဲ့ သမီးကို သွားကြိုရမည့်ကိစ္စပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ သွားကြိုရမှာ လည်း အိပ်ရာထ အဆင်ပြေသည့် ရှစ်နာရီ၊ ကိုးနာရီအချိန်မျိုးလည်း မဟုတ်။ နေရာက လည်း ကားဂိတ်၊ ဘူတာကြီး၊ လေဆိပ်တို့ မှာ လည်း မဟုတ်ချေ။ ကား ပြသည့် ဘိုးဘိုးကြီး နတ်နန်းမှ ဖြစ်ပါသည်။ ။

မန္တလေးမှ လာမည့် အနီမိန်းကလေးသည် ညလုံးပေါက် ကား

မောင်းလာမည်ဖြစ်ပြီး ရန်ကုန် အဝင်ကိုတော့ ဝင်တတ်မည် မဟုတ်တော့ပါ။ ဒါကြောင့် အဲဒီနေရာမှာ အချိန်းအချက်လုပ်ကာ သဘောအားဖြင့် သားဇော်သည် လမ်းပြမည်ဟု လုပ်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီလို မသေချာသော၊ မသဲကွဲသော အလုပ်ကို မလုပ်ချင်သည့် သားဇော်က အိမ်က ဒရိုင်ဘာကို ကြိုခိုင်းဖို့ ဇွတ်ပြော သော်ငြားလည်း မေမေက လက်မခံပါ။

"အဝေးကြီးက လာရတဲ့ မိန်းကလေး သားရယ်။ ပြီးတော့ ဆွေဆွေတို့ နဲ့ မေမေက အရမ်းရင်းနှီးကြတာ၊ သူတို့ သမီးကို ဒရိုင်ဘာနဲ့ အကြိုလွှတ်တာ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ သား အားတဲ့ အချိန်လည်း ဖြစ်နေတာပဲ ၊ သားပဲ သွားကြိုလိုက်ပါကွယ်။ သူတို့ ကတော့ မကြိုခိုင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြတ်မြတ်က လမ်းတွေ မသိတော့ အခက်အခဲ ဖြစ်နေမှာ ပေါ့၊ ခုလာတာ ခဏတဖြုတ်လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ်နဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ဖို့ လာတာ၊ မေမေတို့ မန္တလေးသွားရင်လည်း အားနာရလောက် အောင် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ကြတာ၊ သား သွားကြိုလိုက်ပါကွယ်"

တကယ်လည်း သားဇော်တို့ အထက်မြန်မာပြည် ဘုရားဖူးခရီးထွက်စဉ်က အန်တီဆွေနှင့် အန်ကယ်မြလွင်တို့ မှာ အားနာစရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ခဲ့ကြပါသည်။ ။

ယဉ်ကျေးချိုသာကာ သဘောသကာယ ကောင်းလွန်းလှသော မန္တလေးသား မန္တလေးသူတွေ ပီသစွာ သူတို့ က အလွန်အမင်း အားနာရလောက်အောင်ကို ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ခဲ့သည် မှာ ယခုထိပင် မေ့မရနိုင်သေးချေ။

အဲဒီတုန်းက သူတို့ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးမြတ်မြတ်ဇော်ကို တစ်ခါသာ တွေ့လိုက်ရ ပါသည် ။ စစ်ကိုင်းမှာ သွားနေသဖြင့် စစ်ကိုင်းမှ

သာ တွေ့ခဲ့ဖူးခြင်းဖြစ်၍ မှတ်မှတ်ထင်ထင်လည်း သိပ်မရှိလှပါ။ အခု တော့ ထိုမြတ်မြတ်ဇော်ကား ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးကို လှမ်းချီလာခဲ့ လေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရန်ကုန်သား ပီသစွာ သူကလည်း တာဝန်ကျေရပါဦး မည်။

ပြီးတော့ သူမက ခဏတဖြုတ် အလည်အပတ်သဘော လာတာမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်နှင့် အလုပ်တွဲလုပ်ဖို့ လာတာဖြစ်လေရာ ရေရှည်ပတ်သက်ရမည့်သူများ ဖြစ်တာရောကြောင့် သားဇော်က အင်တင်တင်နှင့် လက်ခံလိုက်ရပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။ ငြင်းမရတာလည်း ပါတာပေါ့လေ။

သားဇော်က မျက်နှာသစ်ပြီးတာနှင့် အဝတ်အစားလဲကာ အောက်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ ။ ဧည့်ခန်းထဲအရောက်မှာ မေမေက မိုင်လိုခွက်ကို ကမ်းပေးရင်း ...

"နွေးနွေးလေးပဲ သား သောက်သွားဦး၊ သားက စောရောက်လည်း စောင့်နေနော်၊ သူတို့ ရောက်လည်း စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ ဆုံမဲ့နေရာက အဲဒီမှာ ပဲ"

သူက မေမေ့လက်ထဲမှာ မိုင်လိုခွက်ကို ယူကာတစ်ကျိုက် မော့လိုက်ရင်း ...

"အဲဒီ အမျိုးသမီးကလည်း လေယာဉ်နဲ့ လာလည်း ပြီးရော၊ ဒါမှ မဟုတ် ရထားနဲ့ အေးဆေးလာပေါ့၊ ပင်ပန်းအောင်"

"ဪ ... ဒီကျတော့ သူသုံးဖို့ ကားက လိုဦးမှာ လေ သားရဲ့ ၊ မြတ်မြတ်က ဒီမှာ နေရမဲ့ဟာ၊ ဒါကြောင့် သူ စီးနေကျ ကားကို ယူလာတဲ့ သဘောပါ"

"ဟွန်း ... သူက လမ်းကြောတွေ သိတာဆိုတော့"

သားဇော်က မကျေမနပ်ပြောရင်း ကုန်သွားသော ခွက်ကို မေမေ့ လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရင်း၊ ကားသော့ကို ဖြုတ်ကာ ထွက်လာခဲ့ ပါသည်။ ။ မြတ်မြတ်ဇော်ရဲ့ မိဘတွေက သဘောကောင်း သလောက် အဲ ဒီမြတ်မြတ်ဇော်ဟာ ရှုတင်တင်မျက်နှာပေးနှင့် ဘယ်လိုမှန်းလဲ မသိပါ။ သူနှင့်လည်း ခင်သည် ဟု ပြော၍ မရပေ။ သူတို့ မိသားစု မန္တလေး ရောက်တုန်းက သူမ အိမ်မှာ မရှိပါ။

စစ်ကိုင်းဘုရား သွားဖူးတော့မှ စစ်ကိုင်းအိမ်မှာ တွေ့ရပါသည်။ ။ ဖေ ဖေနှင့် မေမေတို့ ကို ချိုသာဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်လျက် သူ့ကိုတော့ ဝတ္တ ရားကျေရုံမျှသာ နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ။ သနပ်ခါးတွေ ထူပြိန်းနေအောင် လိမ်းထားလျက် ရှုတင်တင် မျက်နှာပေးနှင့် သူမသည် ခင်စရာလည်း မ ကောင်းလှ၊ မိန်းကလေးတွေကို ကူညီခင်မင်တတ်သော သူပင်လျှင် ခင် မင်စိတ်မရှိဆိုလျှင် သူမရဲ့ မျက်နှာပေးကို သိနိုင်ပါသည်။ ။

သားဇော်က ကားကို အေးအေးဆေးဆေးပင် မောင်းထွက်လာခဲ့ပါ သည်။ ။ ငါးနာရီကျော်ခန့်မို့ မှောင်ကောင်းတုန်းပင်။ ကားအသွားအလာ ရှင်းလင်းကျဲပါးလျက် ဒီဇင်ဘာဦးမို့ ကျန်းမာရေး လိုက်စားသူများ လည်း တွေ့ရပါသည်။ ။ သားဇော်ကတော့ စောစောအိပ်လို့ စောစောထ လို့ စောစော လမ်းလျှောက်ကြပါစို့တွေ ဘာတွေ ဝါသနာလည်း မပါလှ ပါ။ ကိုယ် စိတ်ပါသလောက် ရုပ်ရှင်ကြည့်၊ Internet (အင်တာနက်) မွေ ပြီး အိပ်ချင်သည့်အချိန် အိပ်ကာ ဒီလိုဒီဇင်ဘာမျိုးမှာ ဆိုရင်လည်း မနက်စောစောစီးစီး ကွေးလို့ ကောင်းသည့် အရသာကို နှစ်ခြိုက်မဆုံး ပေ။

ခုတော့ ဟိုမိန်းမကြောင့် ဇိမ်လည်း ပျက်ရချေပြီ။ ဟိုတွေး ဒီတွေးနှင့် သားဇော်က ကားကို လမ်းရှင်းနေသဖြင့် အရှိန်တင် မောင်းလာခဲ့

ပါသည်။ ။ ဘိုးဘိုးကြီးနတ်နန်း အနားသို့ ရောက်ခါနီး မှာ တော့ အရှိန် လျော့ကာ မောင်းပါသည်။ ။ ဒီမိန်းမကလည်း ဘာအကြောင်းနဲ့ များ ဒီ နေရာကို ရွေးတာပါလိမ့်။ အတော်လည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ တွေး တတ်သည့် မိန်းမဟု မှတ်ချက်ချ မိပါသည်။ ။

အင်း ... ပြောပြထားတဲ့ ကားကိုတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တွေ့နေရ ပေပြီ။ ကားက တူဒိုး နောက်ခန်းပါသေးသော နောက်ဖွင့် Hilux Surf ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကားကို သဘောကျသွားပါသည်။ ။ ကိုယ်ကတော့ ဘယ် သွားသွား ပွဲလည်ဆန့်သည့် မက်ခက်တူးမို့ တစ်ခါတစ်ရံ ဒီလို ခပ်မိုက်မိုက် ကားတွေကိုလည်း သဘောတော့ ကျမိသားပင်။

သားဇော်က ရန်ကုန်ဘက်ကို လမ်းပြန်ယူပြီး ထိုကားနှင့် ဘေးချင်း မကျတကျမှာ ရပ်၍ ကားပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ပြီး ထိုကားဆီသို့ လျှောက် လာခဲ့ပါသည်။ ။ မီးရောင်တွေကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲ တော့ မြင်ရသားပင်။

ကားက တံခါးတွေ ပိတ်ထားတာမို့ သားဇော်က တံခါးကို အသာခေါက်လိုက်ပါသည်။ ။ ဘယ်ဘက်ကို ခေါက်လိုက်တာမို့ တံခါးချပ်က ဖျတ်ခနဲပွင့်ကာ လူတစ်ယောက် ဆင်း လာလေသည်။ ။

ရုတ်တရက်မို့ လန့်ချင်သလိုတောင် ဖြစ်သွားရတာမို့ အသံမထွက်သည့် ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပါမည်။ ဆင်းလာသောသူမှာ အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ရှိ ညိုညိုတုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင် မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်ကာ မျက်နှာကလည်း တစ်လောကလုံးကို သူ လုပ်ကျွေးထားရသည့်အလား ရှစ်ခေါက်ချိုး ဒီဇိုင်းနှင့်ပင်။ မျက်နှာမှာ လည်း ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထလိမ်းထားသည် မှန်း မသိရသော သနပ်ခါးဘဲကျား အဖွေးသားနှင့်။ ထိုမိန်းမအာနီးသည် သားဇော်ကို ရှုတင်တင် ကြည့်လျက် ...

"သားဇော်လူ ဆိုတာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါ မြတ်မြတ်ဇော်တို့ ကား ဟုတ်တယ် မလား"

"ဟုတ်တယ်"

အဲဒီအချိန်မှာ ပင် တစ်ဖက်က တံခါးတစ်ချပ်လည်း ပွင့်လာကာ ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်သော မြတ်မြတ်ဇော်လည်း ဆင်းလာပါသည်။ ။

အယ်လေး ... သူသည် လည်း သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် ပါပဲလား။ မန္တလေးသူတွေ သနပ်ခါး ကြိုက်တတ်ကြောင်း ကြားဖူးသော်လည်း ဒီလို အချိန်ကာလမရွေး မျက်နှာပေါ် ဒေါ်သီစက်ရုံ တည်ထားသည့် မိန်းကလေးမျိုးကိုတော့ မတွေ့ဖူး သေးပါချေ။

မိန်းမနှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဆင်တူမျက်နှာပေးတွေနှင့် ဖြစ်လေသည်။ ။ အစကတော့ မေမေ့ထံမှ မြတ်မြတ်ဇော်နှင့် သူ့မိန်းမဖော်တို့ နှစ်ဦးသား ရန်ကုန်ဆင်းလာကြမည် ဆိုသော အခါ သူပင် အနည်းငယ် အံ့သြခဲ့ရပါသည်။ ။

အခုတော့ ထူး၍ မအံ့သြတော့ပါ။ မြတ်မြတ်ဇော်၏ မိန်းမဖော်မှာ ယောက်ျားနှစ်ယောက် လောက်တော့ အသာလေးကိုင်ပေါက်နိုင်စွမ်းရှိကြောင်းကို သူ ခန့်မှန်း၍ ရခဲ့ချေပြီ။

ပုံစံက ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ လာခဲ့ဟူသော ပုံမျိုးဖြစ်ကာ ဘာကိုမှ သိပ်ဂရုမစိုက်၊ မမူတတ်သော ပုံတွေဖြစ်လျက် အရယ်အမြူးလည်း မရှိ။ ခံစားချက်လည်း မင်းမဲ့သော မျက်နှာထားများ နှင့် ဤမိန်းမနှစ်ယောက်သည် စက်ရုပ်တွေနှင့် ပိုတူလေသည်။ ။ အတိအကျ ပြောရလျှင် သနပ်ခါးလိမ်းတတ်သော စက်ရုပ်များ ဖြစ်ကာ သနပ်ခါးလိမ်းတတ်တာ တစ်ခုပဲ မိန်းမဆန်ပုံရလျက် ကျန်တာတွေက ယောက်ျားဆန်ဆန်တွေ ဖြစ်လေသည်။ ။

"ရောက်နေတာ ကြာပြီလား"

"ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်တော့ ရှိပါပြီ၊ ကဲ ... သွားကြရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ သွားတာပေါ့"

သားဇော်က ကိုယ့်ကားဆီကိုပင် ပြန်လာကာ ရှေ့မှ အသာမောင်းထွက် လာခဲ့ပါသည်။ ။ ဘယ်လိုမိန်းမတွေမှန်းလဲ မသိချေ။ ဘယ်သူနှင့် ဖြစ်ဖြစ် ပဋိသန္ဓရစကား ဆိုတတ်သော အဖွဲ့ကျ တတ်သော သားဇော် ပင်လျှင် သူတို့ နှင့် တွေ့ရသောအခါ ဘာစကားမှ မပြောနိုင် လောက်အောင် ဆွံ့အတာတော့ တစ်မျိုးထူးဆန်းလေသည်။ ။ သူ့ဘေးက အထိန်းတော်ကတော့ တကယ်လန့်စရာ မျက်နှာထား ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဟင် ... ဒီလူတွေနှင့် ရေရှည်ဆက်ဆံရလျှင် သားဇော်လှလည်း သူတို့လိုပင် စက်ရုပ် ဖြစ်သွားနိုင်လောက် လေသည်။ ။ ညလုံးပေါက် ခရီးဝေးမောင်းနှင်လာတာကိုပင် အိပ်ရေးပျက်ဟန် နွမ်းနယ်ဟန် မရှိသော မိန်းမတွေကို ချီးလည်း ချီးကျူးမိသလို ဖြိုလည်း ဖြိုရလေသည်။ ။

အစက သူမနှင့် အလုပ်တွဲလုပ်ရာမှာ အလုပ်မတွင် လောက်ဟု ထင်ထားသမျှ အခုတော့ သူတို့ က ကိုယ့်ထက်ပင် ဝိရိယရှိကာ အပင်ပန်းခံနိုင်မည့်ပုံ ပေါက်နေသဖြင့် သားဇော်လှက နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ စ၍ သူမရဲ့ ကားကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ အသာပြိုးရင်း ပခုံးတွန့်မိပါသည်။ ။ မြတ်မြတ်ဇော် ဆိုသော မိန်းမသည် စတွေ့ကတည်းက သူ့အတွက် ထူးခြားမှုတွေကို ပေးခဲ့သော မိန်းမ ဖြစ်လေသည်။ ။

အိမ်ရောက်သောအခါ ဖေဖေရော မေမေကပါ ဝမ်းသာ အယ်လဲ ဆီးကြိုကြပါသည်။ ။ သားဇော်ကတော့ သူတို့ အလွမ်းသင့်နေတုန်း ကိုယ့်အိပ်ခန်းဆီ အသာလစ်လာခဲ့လေသည်။ ။

ကျန်တာတွေ သူ စိတ်မဝင်စားတော့။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မြတ်မြတ်ဇော် နှင့် သူမရဲ့ ကိုယ်ရံတော် မိန်းမအာနိုးတို့ သည် မိန်းမဆန်သော မိန်းမ များ အဖြစ် သတ်မှတ်ရုံကလွဲ၍ ဒီထက်လည်း စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။ ကိုယ့်နှင့် အလုပ်တွဲလုပ်မည့် မိန်းကလေးက အဲလို ဖြစ်နေသည့်အတွက် တစ်မျိုးတော့ ကျေနပ်ရတာပင်။

တစ်အချက် ဘီးတော်၊ မှန်တော်ရေးနှင့် ပဲမများ သည့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာရမည် ဖြစ်သလို မိန်းမချောတွေနှင့် အီတက်သော သူ့အတွက်လည်း လာဘ်မပိတ်စေတော့။ သနပ်ခါးအဖွေးသာ ခပ်ရိုးရိုး ဝတ်ဆင်မှုနှင့် အပြုံးအရယ် မရှိ ခံစားချက်ကင်းမဲ့သော စက်ရုပ်ဆန်ဆန် မိန်းမသားနှင့် ဘယ်သူမှ လည်း အူတိုမှာ မဟုတ်တော့ချေ။ သားဇော်မှာ သူငယ်ချင်းမက ရည်းစားမကျတွေ အများ သားမို့ ဒီလို အလုပ်လက်တွဲလုပ်မည့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ချောမောလှပနေပါက ကိုယ့်ခွင်တွေ ပျက်သွားနိုင်သည် လေ။

အခုတော့ ဒါတွေလည်း စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့။ ဒါတွေ မလိုအပ်သည့်အပြင် ယောက်ျားလေးမို့ ကိုယ်က အပင်ပန်းခံရကိန်းလည်း မမြင်လှဘဲ သူကသာ ဒိုင်ခံကျုံး လုပ်မည့် သဘော မြင်တာမို့ သားဇော်သည် သူမရဲ့ ရှုတင်တင် မျက်နှာပေးကိုလည်း သိပ်မမူတော့ဘဲ စိတ်ထဲမှာ မေ့ကာ လောလောဆယ်တော့ ဂွမ်းပုံထဲ ပြန်ရောက်လျက် မိုးလင်းမှ ပို၍ ချမ်းစိမ့်လာသော အရသာကို နွေးထွေးမှုနှင့် ဖြေဖျောက်ကာ ပြန်လည် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ လေသည် ။

"ကျွန်တော် လုပ်ငန်းအကျဉ်းသဘော ပြောပြရရင် ရုံးက ကမ်းနား လမ်းမှာ ရှိတယ်။ စက်ရုံကတော့ လှိုင်သာယာမှာ ပေါ့။ ရုံးမှာ ထုတ်လုပ် ရေးနဲ့ စီမံခန့်ခွဲရေး နှစ်ပိုင်းရှိတယ်။ ခင်ဗျား မရောက်ခင်ကတော့ ဒါတွေ ကျွန်တော် တာဝန်ယူရတာပေါ့။ အခု ခင်ဗျား ရောက် လာပြီဆိုတော့ တစ်ယောက်တစ်ခုစီ ယူကြမယ်။ သဘောတူလား"

"မတူဘူး"

"ဘယ်လို"

သူမရဲ့ စကားက တိုပြတ်ပြတ်နှင့် တစ်ခွန်းတည်းပေမယ့် သားဇော် က ပြန်မေးမိပါသည်။ ။ တကယ်တော့ သားဇော်လုပ်ကိုင်နေသည့် အထည်ချုပ်စက်ရုံသည် သားဇော်၏ မိဘများ နှင့် မြတ်မြတ်ဇော်တို့ မိဘများ အချိုးတူပါဝင်စုပေါင်းကာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားသည့် လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့သော်လည်း အန်ကယ်မြလွင်တို့ က မန္တလေးမှာ နေကာ တခြားစီပွားရေးတွေလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားတာမို့ ဒီလုပ်ငန်းမှာ ငွေအားသာ ပါလျက် လူအားပါမလာပါ။ ဒီလုပ်ငန်း တည်ထောင်တာ တစ်နှစ်ကျော်ကြာလာမှ လူအားအဖြစ် သူတို့ ရဲ့ သမီးဖြစ်သူ မြတ်မြတ်ဇော်ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီဖို့ စေလွှတ်လိုက်တာပင်။

အရင်တုန်းကတော့ စက်ရုံရော ရုံးမှာ ပါ သားဇော်က အကြီးအကဲ ဖြစ်လျက် အုပ်ချုပ်ခဲ့ရ သော်ငြား ဒီလုပ်ငန်းကြီးရဲ့ ရှယ်ယာတစ်ဝက်တိတိပါသော လူတစ်ယောက် ရောက်လာသော အခါမှာ သူတို့ လည်း အရေးပါသောအုပ်ချုပ်မှု တစ်ခုခု လွှဲပေးရမည်ဖြစ်ရာ သမားရိုးကျသော ဤနည်းကို သဘောမတူဘူး ဆိုလာသဖြင့် အနည်းငယ်တော့ အံ့သြမိသားပင်။ သားဇော်က မြတ်မြတ်ဇော်ရဲ့ မျက်နှာကို သေချာကြည့်လျက်

...

"ဘာဖြစ်လို့ မတူရတာလဲ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ"

"သေချာပြောရင်တော့ အကြောင်းရင်းက နှစ်ချက်ရှိတယ်။ တစ်ချက်ကတော့ ကျွန်မက ခုမှ ဒီလုပ်ငန်းကို စဝင်မှာ ၊ ဒီတော့ ထုတ်လုပ်ရေးပိုင်း ကိုင်တာတွေလည်း နားမလည်သလို၊ စီမံခန့်ခွဲရေးလည်း နားမလည်ဘူး"

"ဒါက ကျွန်တော်ပြပေးမှာ ပေါ့၊ ပြပေးမယ်လေ၊ နောက်တော့ နားလည်လာမှာ ပေါ့"

"နှစ်အချက် ကျန်သေးတယ်၊ အဲဒါကတော့ ကျွန်မ ဒီပြင်အလုပ်တစ်ခု လုပ်စရာရှိသေးတဲ့ အတွက် အချိန်ဖွဲ့ပေးရဦးမယ်၊ အဲဒါကြောင့် သဘောမတူတာ"

"ဟင် ... ဘာဆိုလဲ၊ အလုပ်က နှစ်ခု ရှိတာ၊ တစ်ခုစီ ယူလိုက်ပြီး တာပဲ၊ ခင်ဗျား နောက်အလုပ် လုပ်ချင်လည်း ခင်ဗျား အဆင်ပြေအောင် ညှိပေါ့"

"ဟင်းအင်း ... အဲဒါကို ကျွန်မ သဘောမတူဘူး၊ တာဝန်ခွဲမယူချင်ဘူး"

သူမက ခေါင်းကို အသာယမ်းရင်း အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောလေသည် ။ သားဇော်ကတော့ မြတ်မြတ်ကို နားမလည်သလို ကြည့်လျက် ကိုယ့်ကို အတိုက်မခံ လုပ်တာလားဟု စဉ်းစားမိ၍ သူ မျက်နှာကို အကဲခတ်တော့လည်း ဘာမှ အတိုက်အခံပုံစံလည်း မရှိ။ သူမဘာသာ အေးအေး ဆေးဆေး မျက်နှာပေးနှင့် သူ့ကို ကြည့်နေလေသည် ။ သူက ခေါင်းကို တစ်ချက်ယမ်းလိုက်ရင်း ...

"မဟုတ်သေးပါဘူး၊ လုပ်ငန်းသဘောကို ကျွန်တော် သေချာရှင်းပြ

ပေးမယ်လေ။ တာဝန်ကြီးနှစ်ခု ရှိတဲ့ ဟာကို ကျွန်တော်အရင်ဆုံး ပြောပြ
မယ်။ အဲဒါကိုမှ ထပ်ပြီး ကျွန်တော် အသေးစိတ် ရှင်းပြမယ်။ လိုက်ပြ
မယ်။ ခင်ဗျား နားလည်သဘောပေါက် လာတဲ့ အထိပေါ့။ အဲဒီခါကျမှ ခင်
ဗျားက တာဝန်ယူလိုက်ပေါ့။ ဒါဆို တစ်ယောက် တစ်ခုစီဆိုတော့ သက်
သာမယ်။ ပူးတွဲကြီး လုပ်နေရတာထက်စာရင်လေ မဟုတ်ဘူး လား။"

"မဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်ယောက်မျှလုပ်တော့ ပိုမကောင်းဘူးလား။ တစ်ခု
ခုဆို ပိုအတိုင်ပင်ရတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား။ ပြီးတော့ ရှင်က Service
ပိုရင့်တဲ့ သူပဲ။ ကျွန်မကတော့ နှစ်ယောက်တွဲလုပ်တာ ပိုကောင်းတယ်
ထင်တယ်။ အိုပိုကိုကောင်းတာ။ ကျွန်မ သီးသန့်တာဝန်မယူဘူး။"

"ဟင် ... ဒါက ခင်ဗျား ကပ်နေတာပဲ"

"ဘာကပ်တာလဲ။ ကျွန်မ ရောက်မလာခင်တုန်းကတောင် ရှင်တစ်
ယောက်တည်း လုပ်နေရတာပဲ။ ခု ကျွန်မက ရှင့်ကို ကူညီဖို့ ရောက်လာ
တဲ့ သဘောပဲ။ ရှင့်တာဝန်တွေ ပေါ့တောင် သွားဦးမယ့်ဟာ။ ရှင်ကသာ
ကပ်နေတာပါ။"

"ကျွတ် ... ခင်ဗျားက နားကိုမလည်နိုင်ဘူးပဲ"

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းယမ်းပစ် လိုက်လေသည်။ ။ သူမ
ကို ဒီလိုပြောရဆိုရ ခက်လိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ထားသမျှ တက်တက်စင်
အောင် လွဲလေသည်။ ။ လူကြည့်လျှင် နူးညံ့မှုမရှိ၊ ခံစားချက်မရှိသော
မျက်နှာပေးအေးအေးနှင့် တကယ် တကယ့်ကျလျှင်တော့ အင်မတန် လ
က်ပေါက်ကပ်မည့်သူပင်။

သူ့တာဝန်သူယူ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူ အေးအေးဆေးဆေး နေရရဲ့
သားနဲ့ ပူးတွဲကြီး လုပ်ရတော့မှာ မို့ သားဇော်မှာ ပြောမရ ဆိုမရသော အ
နှိမ့်နိမ့်မကို စတွေ့တာနှင့် ဆလံသချင်နေပေပြီ။

သူမကတော့ ခပ်အေးအေးပင် လက်ပိုက်လျက် သူ့ကို ပြုံးထေ့ထေ့ ကြည့်ကာ ...

"ရှင်ကသာ Understand (အန်ဒါစတန်း) မဖြစ်တာပါ။ ကျွန်မပြောနေတာ နည်းကျနေတာ ပဲကို၊ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရင် ကျွန်မက တစ်ထစ်လျှော့ပေးပါ့မယ်၊ နဂိုအတိုင်းပဲ ရှင် အုပ်ချုပ်ပါ။ ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ တစ်ဆင့်ပေါ့။ ရှင်ခိုင်းတာ ကျွန်မလုပ်ပါ့မယ်။ ဘယ်လိုလဲ"

အဲဒီလို ကျတော့လည်း ဖြစ်မှာ မဟုတ်ချေ။ ငွေညီတူ ညီမျှလည်း ပါသေး၊ ဖေဖေတို့ ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေလည်း ဖြစ်သေးတဲ့ အပြင် ၊ ကိုယ်ကလည်း လေးစားရသော လူကြီးသူမ တွေရဲ့ သမီးကို ကိုယ့် လက်အောက်ငယ်သား နေရာမှာ ထားလို့ လည်း မဖြစ်တာမို့ သူမရဲ့ သဘောအတိုင်းသာ ပူးတွဲချန်ပီယံ ယူရတော့မှာ ပင်။

သားဇော်က ကိုယ့်ကို ပြုံးစိုက်ကြည့်နေတော့ မြတ်မြတ်ဇော်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရလျှင် တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီးမှ ...

"တော်ပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ သဘောအတိုင်းပဲပေါ့၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဒီလို ပူးတွဲအုပ်ချုပ်နေရတဲ့ အခါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမယ့် အပိုင်းတွေ ရှိလာရင် သဘောထားကွဲလွဲမှာ စိုးလို့ ကျွန်တော်က ပြောတာပါ။ သူ့အပိုင်း ကိုယ့်အပိုင်း ခွဲထားတော့ ဒါမျိုးတွေလည်း မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ အဲဒါကြောင့်ပါ"

သူ့စကားကို သူမက အရေးမကြီးသည့်အလား ပြုံးရင်း ...

"ကျွန်မတို့ ရဲ့ ပန်းတိုင်က ဒီလုပ်ငန်း အောင်မြင်တိုးတက်ဖို့ ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ပန်းတိုင်ချင်း တူနေတဲ့ အတွက် ပြဿနာကြီးကြီး မရှိနိုင်ပါဘူး"

သားဇော်က ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အသာထလာခဲ့လေသည်။ ဘယ်လို မိန်းမမှန်းလည်း မသိချေ။ သူ ဖြစ်ချင်သည့် ဆန္ဒတစ်ခုကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်ကာ ပြောဆိုသွားကာ ပုံစံကလည်း ဆရာကြီးလိုလို ဘာလိုလိုနှင့်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ရှေ့ဆက်ကြုံလာရမည့် ခရီးစဉ်တွေအတွက် သူ ရင်လေးမိပါသည်။

စကတည်းက ယဉ်သကိုဟု ဆိုရလောက်အောင် အေးအေးဆေးဆေးနှင့် သူ ဖြစ်ချင်တာ ရအောင် ပြောသွားသော၊ ကိုယ်ကလည်း ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိ လက်ခံပေးဖြစ်သွားသော ထိုမိန်းမကို သားဇော်က သိပ်တော့ မကျေနပ်လှပေ။ ကိုယ်က အိမ်ရှင်ဖြစ်တာရော၊ ယောက်ျားလေး ဖြစ်နေတာရောကြောင့် သည်းခံလိုက်လျောတာဖြစ်လျက် နောက်တစ်ကြိမ်မှာ တော့ ဒါမျိုး ဖြစ်မလာရ ဟု ကြိုးဝါးထားမိခဲ့လေသည်။

တကယ်တမ်း အလုပ်စလုပ်ကြသောအခါ သူမက သူ ထင်ထားတာထက်ကို တော်မှန်း သိခဲ့ပါသည်။ ဒီအလုပ်နှင့် အစိမ်းသက်သက် ဖြစ်သော်ငြား သူ ပြောပြရှင်းပြတာတွေကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်ကာ ချက်ချင်း မရှင်းတာ ပြန်မေး၊ သုံးသပ်ပြတာနှင့် သဘောပေါက်လွယ်တာကို သိခဲ့ရပါသည်။ သူ ချီးကျူးမိသော်လည်း ပါးစပ်ကတော့ ထုတ်မပြော ဖြစ်ပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကြားညှပ်သုံးတတ်သော အင်္ဂလိပ်အသုံးအနှုန်း လေယူလေသိမ်း အသံထွက်များမှာ လည်း ပီသတိကျ နားထောင်ကောင်းလှ၍ အရည်အချင်းအားဖြင့် အဘက်ဘက်က ကောင်းလှသော်လည်း တစ်

ခုကိုတော့ သူ ဘဝင်မကျမိချေ။ ဒီလောက်ချမ်းသာသည့်မိဘတွေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလည်း ဖြစ်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ခေတ်ပညာတတ်ဘွဲ့ရတစ်ယောက်၊ အသက်အရွယ်အားဖြင့်လည်း အရွယ်ကောင်း၊ အရွယ်ငယ် ဝတ်လို့ စားလို့ ပြင်လို့ ဆင်လို့ ကောင်းတုန်းအရွယ်မှာ အင်မတန်ရိုးစင်းလှသော ဝတ်စားပြင်ဆင်မှုကို သူ အံ့တော့ အံ့ဩမိသားပင်။

ဆိုပါစို့။ စက်ရုံထဲမှာ သူမကို ရှင်းလင်းပြသနေသည့် သူ့ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက သူ့ရာထူးနှင့် ညီလျော်စွာ ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ဖြစ်ဖြစ်၊ လက်တိုဖြစ်ဖြစ် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်ကာ ပုံကျဖြောင့်လှသော စတိုင်လ်ဘောင်းဘီနှင့် ကြည့်ကောင်းစွာ တည်ရှိသော်လည်း သူမက ကျားပါးစပ်ကလစ် တစ်ခုဖြင့် ဆံပင်တွေကို တင်သိမ်းထားလျက် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည် တစ်ထည်နှင့် ထိုအင်္ကျီနှင့် အသားကျလိုက်ဖက်သည့် ပါတိတ်တစ်ထည် ဝတ်ထားမည်။

မျက်နှာကတော့ အခါများစွာ မပြောင်းလဲသော သနပ်ခါးပါးကွက်နှင့်ပင်။ အိမ်နေရင်းဆို သနပ်ခါးတွေ ပိန်းနေအောင် ထူလျက် ရုံးသွားလျှင်တော့ ကြည့်ကောင်းရုံ လိမ်းမည်။ သနပ်ခါးကတော့ မပြတ်စေရ။ နှုတ်ခမ်းနီ မိတ်ကပ်ဆိုတာ မဖြစ်ဖူးသော အရာများ ပင်။

သူမ မိခင် အန်တီဆွေသည် လည်း သူမလို မဟုတ်ပါ။ လူကြီးဆန်သဖြင့် ယဉ်လှသော်လည်း ခေတ်မီသောသူတစ်ဦး ဖြစ်ရတာ သနပ်ခါးဘဲကျားနှင့်လည်း မတွေ့ဖူးပါ။ မြတ်မြတ်ကျမှ ပင် ဘယ့်နှယ် ဤမျှ သနပ်ခါးကြိုက်တာ အဝတ်အစား ရိုးလွန်းလှသလဲဆိုတာ သူ စဉ်းစားမရချေ။ အတော်အတန် ပြင်ဆင်ရင်ကို အတော့်ကို ကြည့်ကောင်းသွားမည့် မြတ်မြတ်သည် တမင်ကို ဤကဲ့သို့ နေတတ်တာဟု ပင် တွေးရပါမည်။

နှစ်ပတ်အတွင်းမှ မြတ်မြတ်က လုပ်ငန်း သဘောသဘာဝတွေကို အတော်အတန် နားလည်နေပေပြီ။ နားမလည်မှ လည်း နေတော့၊ သူနှင့် အတူ မခွဲမခွာ တပူးတွဲတွဲကြီး ရှိနေသည့်ဟာ သူ့မှာ ခြေချုပ်လည်း မိနေပါသည်။ ။

ဘယ်သွားသွား သူနံဘေးမှာ သနပ်ခါး ခပ်ဖွေးဖွေးနှင့် ရိုးသော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက်ရှိသော မျက်နှာပေးနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ရယ်၊ အဲဒီနောက်နား မကျတကျမှာ လက်နှစ်ဖက်နောက် ပစ်လျက် စက်ရုပ်မျက်နှာနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ရယ် ပါနေလေရာ သူ့ကို ကိုယ်ရံတော်တွေ ခန့်ထားသည့်သူလိုလို ဘာလိုလို ရုံးမှ စတက်ဖ်များက တီးတိုးသဖန်းပိုးကြ သည် ကိုလည်း သူ ကြားရပါသည်။ ။ သူနှင့် ယှဉ်လျှင် အသွင်အပြင်က အရမ်းကွာခြားနေတာမို့ မြတ်မြတ်နှင့်ရော တစ်မျိုးတစ်မည် မမြင်ကြသေးချေ။ အင်း ... မမြင်သေးဆိုတာ နောက် မြင်လာနိုင်ဖွယ် ရှိလားဆိုတော့လည်း မရှိလှပါ။

"သား ... မြတ်မြတ်နဲ့ အဆင်ပြေရဲ့ လား"

ဒီနေ့တော့ ခုနှစ်နာရီခန့် စောစောစီးစီး နိုးနေတာမို့ သူ ကော်ဖီသောက်ဖို့ ဆင်းလာစဉ် မေမေက နှုတ်ဆက်ရင်း မေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ နေသာသော တနင်္ဂနွေဖြစ်သည့်အပြင် ရုံးပိတ်ရက် လည်း ဖြစ်တာမို့ ဒီနေ့တော့ မရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်သော ရောင်းရင်းများ နှင့် သူ့ရဲ့ အိစီက လီလေး များ ထံ သွားဖို့ စိတ်ကူးထားပါသည်။ ။ အရင်အားရက်များမှာ မြတ်မြတ်ကို ရှင်းပြ သင်ပြပေးရတာ တွေနှင့် အားသည် မရှိပါ။

သူက နားချင်တာတောင် သူမက ဒီဟာမေး ဟိုဟာမေးမို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ရွဲ့ကာ အကုန် မနားမနေ လုပ်လည်း သူမကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။ ကြာတော့ ကိုယ်ပဲ ပင်ပန်းလာသည် မို့ သားဇော်က ရွဲ့လ

ညင်း မနေတော့။ စိတ်ထဲမှာ တော့ မြတ်မြတ်ကို မခံချိမခံသာ ဖြစ်တာ တော့ အမှန်ပင်။ သူမထဲမှာ ဘာမှန်းမသိသော ထူးခြားမှုတစ်ခု ရှိကာ အဲဒီထူးခြားမှုဟာ ဘာလဲ ဆိုတာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အဖြေမရှာ သိနိုင်။

နံနက်ခင်း မနက်စာ စားချိန်မှာ တော့ မေမေက မြတ်မြတ် အကြောင်း စကားစလာခဲ့ လေသည် ။

"သား ... မြတ်မြတ်နဲ့ ရော အဆင်ပြေရဲ့ လား"

သားဇော်က ရှေ့မှ ပေါက်မုန့်မီးကင်တစ်ချပ် ယူစားရင်း ...

"ပြေပါတယ်၊ သူက အလုပ်တော့ ကြိုးစားတယ်"

သူက ဟုတ်တာမှန်တာကိုတော့ အမှန်တိုင်း ဖွင့်ဟချီးကျူးလိုက်ပါ သည် ။

"အလုပ်တော့ ကြိုးစားတယ်ဆိုတော့ ဘာရှိသေးလဲ"

"အင်း ... တစ်ချက် တစ်ချက်တော့ ဘယ်လိုမှန်းလဲ မသိဘူး၊ သား က သူ့ကို ထုတ်လုပ်ရေးနဲ့ စီမံရေး ကြိုက်တာယူခိုင်းတာလည်း မဟုတ် ဘူး တဲ့ ၊ အတူပဲ တွဲလုပ်မယ်တဲ့ လေ"

"ဪ ... သူမှ မကျွမ်းကျင်သေးတာ သားရယ်၊ အတူတွဲလုပ်မှ ပေါ့"

"သားကလည်း အခု ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ကျွမ်းကျင်သွားတဲ့ အခါမှ ပါ၊ ဒါဆို သူက လက်မခံဘူးလေ၊ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး"

မေမေက သူ့ကို သဘောတကျ ရယ်ရင်း ...

"အတူတွဲလုပ်လည်း ကောင်းတာပဲကွယ်၊ သားက ဘာလို့ မလုပ်ချင် ရတာလဲ"

"မလုပ်ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သားက ဒီလိုများ သူ လုပ်ချင်မလား လို့ ပါ"

မေမေက ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ကော်ဖီ ငှဲ့ပေးရင်းမှ ...

"သားက ဒီနေ့ ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"မျိုးကိုတို့ ဆီ သွားမယ် မေမေ၊ သားလည်း သူရောက်လာကတည်း က ခြေချုပ်မိနေတာ၊ ဒါနဲ့ သူက ဒီမှာ ပဲ အမြဲနေမှာ လား"

"မြတ်မြတ်က ကွန်ဒိုတစ်ခန်း ဝယ်ပြီး နေမလို့ ပါ၊ မေမေက အတင်း ခေါ်ထားတာ၊ သူကတော့ ခဏခဏ ပြောတယ်၊ ဒီမှာ အသားကျသွားရင် ကွန်ဒိုဝယ်တော့မယ်တဲ့ ၊ သူပြောင်းမှာ ပါ၊ သူ ရှိတော့ မေမေ အပျင်းပြေ သေးတယ် သားရဲ့ ၊ မချောကလည်း အပျင်းပြေတယ်၊ သား အပြင်သွား ရင် မြတ်မြတ်ကိုပါ ခေါ်သွားပါလား၊ သူလည်း ဘယ်မှ မရောက်ဖူးသေး ဘူး မဟုတ်လား"

"ဟာ ... မေမေကလည်း သား သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားပါတယ်ဆို နေမှ "

"ဪ ... သူက ဘယ်မှ မရောက်ဖူးလို့ ပါ သားရယ်၊ ဘုရားပဲဖြစ်ဖြစ် ပို့လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ဈေးလေး ဘာလေး ပို့လိုက်ဦး"

သားဇော်က စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် ငြင်းဆန်ရန် ပါးစပ်အဟမှာ ပင် မြတ်မြတ်နှင့် မချောတို့ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာပါသည် ။ သူတို့ ရောက်လာ သဖြင့် သားဇော်က မကျေမနပ်နှင့်ပင် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေသည် ။ မေမေက ပြုံးရယ်ရင်း ...

"လာ ... မြတ်မြတ်၊ ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော်"

ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော် ဆိုသဖြင့် အရင်နေ့တွေက ဘယ်များ

သွားသလဲဟု သူက အကဲခတ် ကြည့်မိလေသည် ။ မြတ်မြတ်က သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ...

"မုန့်ဟင်းခါး ဝင်စားနေလို့ အန်တီ။ အန်တီတို့ ဖို့ လည်း ဝယ်လာတယ်၊ ပူပူလေး စားလိုက်ပါဦး၊ အန်ကယ်ရော"

"လာလိမ့်မယ် မြတ်မြတ်ဇော်၊ အားနာစရာကွယ်၊ အင်း ... အနံ့ကတော့ မွေးနေတာပဲ၊ သားရော စား လိုက်လေ"

သူက မေမေ့ကို ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြရင်း မြတ်မြတ်ကို အကဲခတ်လိုက်ပါသည် ။

လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာမို့ ထင်ပါသည် ။ မျက်နှာက ထူလပျစ်သနပ်ခါးတွေဟာ ဟိုတစ်ဝက် ဒီတစ်ဝက်နှင့် ကျိုးတိုးကြားတားဖြစ်ကာ အရပ်ဆိုးပါသည် ။

"ဟား ... ဘာတွေ စားနေတုန်းကွ"

"ဪ ... ဒီမှာ မြတ်မြတ်က မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်လာတယ်လေ ဖေကြီးရဲ့ ၊ လာ ... ပူတုန်းစားရအောင်"

"ဟား ... အတော်ပဲပေါ့ကွာ၊ မြတ်မြတ်ရေ သိုင်းကျူးပဲ၊ ဟေ့ ... ဟား ဟား"

ဖေဖေက ပျော်တတ် သဘောကောင်းသူပီပီ ရွတ်နောက်နောက် ပြောရင်း ကော်ဖီခိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ပါသည် ။ ကောင်ဖီခိုင်းမှာ သူတို့ မိသားစုသုံးဦးရယ်၊ မြတ်မြတ်ရယ်နှင့်မို့ လူစုံတက်စုံ ဖြစ်နေပါသည် ။ ဖေဖေက မုန့်ဟင်းခါးစားရင်းမှ ...

"မြတ်မြတ်က အပြင်က ဝယ်လာတာလား"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ မြတ်မြတ် လမ်းလျှောက်တာပါ"

"ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ်ကွာ၊ ကျန်းမာရေး လိုက်စားတာ တကယ်ကောင်းတယ်"

"မြတ်မြတ်က မနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်တာလေ ဖေကြီးရဲ့ "

မေမေက ကြားမှ ဝင်ပြောပါသည် ။ သူကတော့ မုန့်ဟင်းခါး စားရင်း ကြားထဲမှ မျက်နှာပူ လာသည် ။ မနက်ဆို သူ့မှာ ကိုးနာရီအမီ ထရတာ အမော၊ ဒါတောင် မေမေ နှိုးပေလို့ သာပင်။

မြတ်မြတ်ကို စောင့်ရသည် လိုတော့ ဘယ်တော့မှ မရှိပါ။ သူ သွားခါ နီးတိုင်း ကားနားမှာ သနပ်ခါး ပွေးပွေးနှင့် အသင့်စောင့်နေတတ်စမြဲ။

"ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့၊ မြတ်မြတ်ရယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ သမီးတို့ ပိတ်ရက်ပဲ၊ သမီးလည်း ဘယ်မှ မရောက်သေးဘူး မဟုတ်လား၊ သား ... မင်း မြတ်မြတ်ကို အပြင်လေးဘာလေး ပို့လိုက်ဦးလေ"

"ရပါတယ် အန်ကယ်၊ သားဇော် သွားစရာရှိတာ သွားပါစေ"

"ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သူ့မှာ ဘာသွားစရာမှ မရှိဘူး၊ သမီးပို့ချင်တဲ့ နေရာသာ ပို့ခိုင်း၊ သား မြတ်မြတ်ကို အပြင်ပို့လိုက်၊ ထမင်းလည်း အပြင်မှ ကျွေးပေါ့၊ ဓနုဖြူဒေါ်စောရီမှာ မစားဖူးသေးဘူး မလား၊ မြတ်မြတ် စားကြည့်၊ မန္တလေးက အေးမေတ္တာနဲ့ ဘယ်ဟာက ပိုကောင်းသလဲလို့ "

ဖေဖေက ဒီလောက်ပြောနေမှ တော့ သူငြိမ်နေလို့ မကောင်းတော့ပါ ။ သူက မြတ်မြတ်၊ ဘယ်သွားချင်လဲ ပြောပါ

"ဟို ... ဘုရားတော့ သွားချင်တယ်"

"အိုကေလေ၊ ဒါဆို ရှစ်နာရီလောက် သွားတာပေါ့။ မြတ်မြတ်

အသင့်ပြင်ထား လိုက်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူက မုန့်ဟင်းခါးကို လက်စသတ်ကာ ထလာခဲ့ပါသည်။ ။ ဘာပဲ ပြောပြော မြတ်မြတ်က ကိုယ့်ရဲ့ ပါတနာလည်း ဖြစ်သည့်အပြင် ကိုယ့် အိမ်မှာ လာတည်းနေသော ဧည့်သည် သဘောမျိုးလည်း ဖြစ်တာမို့ သား ဇော်က ကြည်ဖြူစွာပင် လိုက်ပို့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိတာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဒါတွေအပြင် မြတ်မြတ်ရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေကလည်း သူ့ကို တစ်မျိုးဖြစ်စေတာကြောင့်ပင်။

သူနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံအောင် သိပ်မကြည့်တတ်သော မြတ်မြတ်ဟာ ဆုံလာခဲ့ရင်လည်း အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပါသော အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်တတ်တာကို သူသတိထားမိသလို ထိုမျက်ဝန်းလေး တစ်စုံမှာ ဝတ်ပုံ စားပုံ၊ နေထိုင်ပုံတွေနှင့် ဘာမှ မဆိုင်လောက်အောင် လက်လက်တောက်ပကာ လှပလွန်းတာကိုလည်း သူ သတိပြုမိခဲ့ပါသည်။ ။

ဘုရားတက်မှာ မို့ Crocodile မိကျောင်းစပို့ရှပ် အပြာရောင်နှင့် လိုက်ဖက်မည့် ပုဆိုးတစ်ထည်ဝတ်ကာ ဖုန်းကိုတော့ ခါးဘေးမှာ ချိတ်လိုက်ပါသည်။ ။ သူ ကိုင်နေကျ ဝေါလက်ကို ကိုင်ရင်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသောအခါ မြတ်မြတ်ကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတာ အဆင်သင့် တွေ့ရပါသည်။ ။ အင်း ... မြတ်မြတ်က အဲဒီတစ်ခုတော့ အတော်ချီးကျူးဖို့ ကောင်းပါသည်။ ။

ယောက်ျားလေးဖြစ်သော သူ့ထက်ပင် ဝီရိယရှိကာ အချိန်မှန်လေး ရှိသောကြောင့်ပင်။ ဒါပေမဲ့ အစောနက ပျက်တစ်ဝက် ရှိတစ်ဝက် သနပ်ခါးတို့ ဟာ ပြန်၍ အသစ်တစ်ဖန် ညီညာပြန့်ပြူးလာတာကလွဲလို့ ဘာမှ ထူးခြားမလာ။ သူက သက်ပြင်းကို ကျိတ်ချလိုက်ရင်း ...

"သွားရအောင်လေ မြတ်မြတ်။ မချောရော မပါဘူးလား"

မြတ်မြတ်ရဲ့ ဘော်ဒီဂတ်မှာ မချောဟု အမည်တွင် ပါသည် ။ မချောဘူးဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ယူရလျှင်တော့ နာမည်ပေးသူမှာ အင်မတန်တော်သည် ဟု ချီးကျူးရမည်ဖြစ်ပြီး ချောလွန်းသဖြင့် ‘ချော’ ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပေးလျှင်တော့လည်း တမင်များ ရွဲ့ပေးသလားဟု ထင်ရပါမည်။

မြတ်မြတ်က သူ့အမေးကို ခေါင်းယမ်းပြရင်း ...

"မချော မလိုက်ဘူး။ ဒါနဲ့ သားဇော်။ မြတ်မြတ်ရဲ့ ကားနဲ့ ပဲ သွားရအောင်နော်၊ မြတ်မြတ် မောင်းမှာ ပါ၊ မြတ်မြတ် လမ်းတွေ မှတ်ထားချင်လို့ ပါ"

ရုတ်တရက်မို့ သားဇော် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိစွာနှင့် မြတ်မြတ် မျက်နှာကို ငေးကြည့် နေမိပါသည် ။ သနပ်ခါးတွေနှင့် မှုန်ဖွေးနေသော မျက်နှာတစ်ခုက ရန်ကုန်သူတွေရဲ့ ခေတ်မီပြင်ဆင်မှု နှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် နောက်မှာ အများကြီး ကျန်ခဲ့လေပြီ။

"ရတယ်မလားဟင်။ ကားမောင်းတာတော့ စိတ်ချပါ။ မြတ်မြတ် ကျွမ်းကျင်နေပါပြီ။ ကိုးတန်းထဲက မောင်းလာတာပါ"

"ဪ ... အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်းလေ ... ရပါတယ်၊ သွားတာပေါ့"

လက်ခနဲ တောက်ပသွားသော မြတ်မြတ်ရဲ့ အပြုံးက ကလေးတစ်ယောက်နှယ် ပျော်သွား ပုံပင်။ ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ ထွက်သွားပါသည် ။ ကြိုတင်စီစဉ်ထားပုံရသော မြတ်မြတ်ရဲ့ စီးတော် ယာဉ်ကြီးမှာ ပေါ်တီကိုအောက်၌ အဆင်သင့် ရပ်ထားသည် ကို တွေ့ရပါသည် ။ ကားဒီဇိုင်း

ကတော့ လူဒီဇိုင်းနှင့် ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း။ မက်တယ်ရောင် ပြောင်လက်တောက်ပ နေသော Hilux Surf မှာ နှင်းကွဲမီးတွေ၊ ဂပ်ဖရိန် တွေနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းရှိကာ စတိုင်မိုက်လှပါသည်။ ။

သူ ဘေးဘက်မှ ဝင်ထိုင်ပြီးသောအခါ မြတ်မြတ်က စက်နှိုးကာ မောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။ ။ ကားကန်ဆက်က ဖွင့်ထားတာမို့ စက်နှိုး လိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် သီချင်းသံက ထွက်လာ ပါသည်။ ။ သီချင်းက ပိုးအိမ် အခွေ၊ အရိန္ဒမာ အသိဆုံးပါဆိုသော သီချင်းသံက ပျံ့လွင့်လာ သဖြင့် သူ တိတ်တဆိတ် ပြုံးမိသွားရပါသည်။ ။ အင်း ... လိုက်သည်။ ။ လိုက်ပါပေရဲ့။ ။ ကားကြီးက အပျံစား မိုက်ကာ လူငယ်ဖန်စီ ဆန်သ လောက် သီချင်းသံက ဂန္ထဝင်တွေမို့ သဘောကျစိတ်ဖြင့် ပြုံးသွား ရလေ သည်။ ။

"သားဇော် ... ဘာပြုံးတာလဲ"

"ဟင် ... ဪ ... မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟင်း ... ဟင်း ... သားဇော် တွေးနေတာကို မြတ်မြတ်သိပါတယ်၊ လူနဲ့ ကား၊ ကားနဲ့ သီချင်း သဟဇာတ ဖြစ်မနေဘူးလို့ တွေးနေတာလား"

သူ မြတ်မြတ်ကို ဖြုံသွားပါသည်။ ။ သူများ အတွေး တွေကိုလည်း ထို မိန်းမက ပုံဖော်နိုင်စွမ်း လည်း ရှိလေသည်။ ။

"မဟုတ်ပါဘူး"

"ကားက မြတ်မြတ် မောင်လေးရဲ့ ကားပါ၊ ကားချင်လဲလာတာလေ"

"ဪ ..."

သားဇော်က ဘာမှ စကားမဆိုတော့ဘဲ လမ်းမဘက် ထွက် လာပြီမို့

မြတ်မြတ်ကို လမ်းတွေ ပြောပြလာပါသည်။ သူမကလည်း ခေါင်းတည် တံညိတ်ဖြင့် မှတ်သား လာလေသည်။ ကားမောင်းတာ တော့ မြတ်မြတ် တကယ်ကျွမ်းကျင်တာကို တွေ့ရလေသည်။

လမ်းကြောယူတာတွေ ဘာတွေမှာ တွေဝေတာမျိုး မရှိဘဲ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ရှိတတ်သဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါ လမ်းမသိတာရော ဟုတ်ရဲ့ လား ဟု သူက တွေးကြည့်မိသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ မန္တလေးလို မြို့ကြီးပြကြီးမှ မောင်းလာသူအတွက်တော့ သိပ်တော့ကွာဟမှု မရှိဘူးဆိုတာ တွေးမိ သောအခါ သူ ပြန်ဘဝင်ကျသွားပါသည်။

ဘုရားရောက်သောအခါ ကားကို ထားပြီး ဓာတ်လှေကားနှင့်ပင် တ က်လာခဲ့ကြပါသည်။ ဘုရားပေါ်မှာ တော့ လူက အတန်အသင့်ပင် ရှိ ကာ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိလှပါသည်။ ဘုရား အတူတူဖူးဖြစ်သွားသော ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မှ ဘုရားအတူ မဖူးဘူးဆိုတာကိုလည်း သွားသတိ ရ မိသောအခါ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြန်ပြီးချင်သွားပါသည်။

လှပေ့ချောပေ့ဆိုသော သူများ နှင့် ဒီလောက် တွဲလာခဲ့ပြီးမှ သနပ်ခါး ဘဲကျားကြီးနှင့် မတောသူနှင့် ဘုရားအတူ လာဖူးရသော ကိုယ့်အဖြစ် မှာ ရယ်စရာလည်း ကောင်းလှပေသည်။ ကောင်မလေးတွေက ဘုရား ဘယ်လာပါ့မလဲ။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း လှတပတတွေနှင့် တွဲကာ ဘု ရားလာဖို့ တစ်ခါမှ လည်း စိတ်ကူးခဲ့တာ မဟုတ်တာပဲလေ။

သူက မွေးနေ့ထောင့်မှာ ဆီမီး အမွှေးတိုင် ပူဇော်ကာ ပုတီးစိပ်နေ သော မြတ်မြတ်ကို မလှမ်းမကမ်းက ဇရပ်က စောင့်ဖို့ စိတ်ကူးကာ ဇရပ်ထံ လှမ်းလာခဲ့ပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ သူ မမျှော်လင့်သော သူ တစ်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

"သားဇော်လှ ... သားဇော်လှ ... ဟုတ်တယ်နော်"

သားဇော်က ကိုယ့်ကို ဝမ်းသာအားရ လာနှုတ်ဆက်သော အမျိုးသမီးကို မော်ကြည့် လိုက်ပါသည်။ ။ ရုတ်တရက်တော့ ဇေဝဇေဝါပင်။ အမျိုးသမီးမှာ သူနှင့် ရွယ်တူပင် ဖြစ်ကာ ချောမော လှပလွန်းပါသည်။ ။ အံ့ဩဝမ်းသာနေပုံလေးက ဘာမှ ပတ်သက်ဖူးခြင်း မရှိသောသူများ ဆိုလျှင် တောင် မိတ်ဆွေဖွဲ့ ခင်မင်ချင်လောက်အောင် သက်ဝင်ချောမောလို့ သာတည်း။

"တို့ ကို မမှတ်မိဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ဟေသာလေ၊ မိုးဟေသာပေါ့၊ သားဇော်နဲ့ ဆယ်တန်းတုန်းက တစ်ခန်းတည်းပဲလေ"

"ဪ ... အင်း ... မှတ်မိပြီ၊ ဟေသာ ဟုတ်တယ်၊ ဆောရီးပဲ၊ ဟေသာက ပိုချောလာတော့ မမှတ်မိဘူး"

သူ့စကားကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ဟေသာက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်စဉ်မှာ ပေါ်လာသော သွားတက်လေးကြောင့် သူ ပိုမို မှတ်မိသွားပါသည်။ ။ မိုးဟေသာနှင့် သူက ဆယ်တန်းတည်းက တစ်ခန်းတည်း ဖြစ်ကာ သူကလည်း ကျောင်းမှာ နာမည်ကြီးသလို ချောမောသော ဟေသာကလည်း နာမည်ကြီးပါသည်။ ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုလည်း ဘာလိုလို ညာလိုလို အစခံခဲ့ရသားပင်။

သူနှင့် ဟေသာကလည်း အနည်းငယ် ခေါ်ပြောတာမှ လွဲ၍ ဒီအဆင့်ထက် မပိုခဲ့ကြပါ။ သူကလည်း နာမည်ကြီးလှသော သူ့မာန အရှိန်လေးနှင့် ဖြစ်သလို၊ ဟေသာကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်ခံနေရသော သူပီပီ မူကလေး ဟန်လေးနှင့်သာပင်။ ဆယ်ဆန်းဖြေပြီးသွားတော့ အောင်စာရင်းထွက်ပြီး နောက်ပိုင်း ဟေသာနှင့်မတွေ့ကြတော့ပါ။ သူ့ဖခင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ ကိုရီးယားကို လိုက်ပါသွားတော့မည်ဟု နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသွားခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း မတွေ့ဖြစ် ကြတော့။

ဟေသာတစ်ယောက် ကိုရီးယား ရောက်သွားပြီဟု ပဲ သတင်းကြားခဲ့ရပါသည် ။ သူနှင့် ဟေသာကြားမှာ အချစ်လည်း မရှိခဲ့။ သံယောဇဉ်လည်း မရှိခဲ့တာမို့ ဘာအဆက်အသွယ်မှ လည်း မရှိခဲ့ကြ။ ဒီလိုဖြင့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ရှိခဲ့ပြီး ယခုလို နှစ်အကြာကြီးနေမှ ပြန်တွေ့ရသော်လည်း အထူးတလည် ခံစားချက်တော့ ရှိမနေပါ။

ဟေသာကတော့ သူနှင့် ဆုံတွေ့ရသည့်အတွက် ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာနေဟန် ရှိလေသည် ။

"ဟေသာ ခဏလာလည်တာလား"

ဟေသာက ခေါင်းလေးကို ချစ်စဖွယ် ခါယမ်းရင်း ...

" မဟုတ်ဘူး ၊ အပြီး ပြန်ပြောင်းလာတာ၊ ဒယ်ဒီလည်း အလုပ်က နားလိုက်ပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ တော့ နည်းနည်းပါးပါး လုပ်ဦးမှာ ပေါ့"

"ဟေသာ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ"

"တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ရန်ကုန်က အရမ်းပြောင်းလဲ သွားတာပဲ နော်။ လမ်းတွေဆို မှတ်တောင် မမှတ်မိချင်တော့ဘူး၊ ခုတောင် မာမီက ဘုရားဖူးချင်လွန်းလို့ လာတာ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံရတာနော်၊ ဟေသာဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လည်း အဆက်ပြတ်နေကုန်ပြီလေ ၊ သားဇော်ရော ဟေသာ့ကို ခင်သေးရဲ့ လား"

"ခင်ပါတယ် ဟေသာရယ်၊ ကိုယ်လည်း တွေ့ရတာ အရမ်းဝမ်းသာတာပါပဲ"

သားဇော်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောပေးပါသည် ။ ဟေသာပုံစံက အရင်ကလို မူဟန်ပိုပိုလေး မဟုတ်တော့ပါဘဲ သွက်လက်ချက်ချာကာ ဖော်ရွေနေပါသည် ။ နိုင်ငံခြားမှာ အနေကြာသောသူပီပီ အသားအရေ

ဖြူစင်ဝင်းပလျက် အရင်ကထက် များစွာ ပိုချောလာသော မိန်းမချောတစ်ဦးကို သူကလည်း တွေ့ရ၍ ဝမ်းမသာစရာ မရှိပါ။

"ဒါဆို ပျော်စရာကြီးပေါ့၊ ဟေသာ ဟိုမှာ လည်း ဒီကသူငယ်ချင်းတွေကို အရမ်းသတိရတာပဲ၊ သားဇော်ရော သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွဲဖြစ်သေးလား"

"တွဲဖြစ်ပါတယ်၊ အရင်က သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်လောက်နဲ့ ပါပဲ၊ ချိုးကိုတို့ နောင်ဝင်းတို့ ပဲလေ၊ သူတို့ ကလည်း ဟေသာနဲ့ ပြန်ဆုံရင် ဝမ်းသာမှာ ပါ"

"အင်းဟင် ... ပျော်စရာပေါ့၊ ဟေသာ အရမ်းတွေ့ချင်တာပဲ ဟေသာ ဘယ်လိုဝမ်းသာ မှန်းတောင် မသိဘူး သိလား၊ တကယ်ပဲ ဟေသာတို့ တွေ ရေစက်မကုန်လို့ ပြန်ဆုံတာပေါ့နော်"

"ဒါပေါ့၊ ဟေသာလိုတဲ့ အကူအညီရှိရင်လည်း ပြောပါ၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့၊ ဒီမှာ ကိုယ့်ကတ်"

ဟေသာက သူ ကမ်းပေးသော ရွှေရောင်ကတ်လေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ ဖတ်လိုက်ရင်း ...

"သားဇော်က ကိုယ့်လုပ်ငန်းနဲ့ ကိုယ်ပေါ့၊ သူဌေးပဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ပါတနာတစ်ယောက် ပါသေးတယ်၊ ဟေသာရော"

"ဟေသာက ဟိုမှာ ဒီဇိုင်းကျောင်း ဆက်တက်တယ်၊ ဟေသာက ဒီဇိုင်းတွေ အရမ်းဝါသနာ ပါတာလေ၊ အဲဒါ ဒီဇိုင်းနာသင်တန်း တက်တယ်၊ သင်တန်းဆင်း အောင်လက်မှတ်တော့ ရထားတယ်၊ ဒီမှာ တော့ အဲဒီပညာ ထွန်းကားလား မသိဘူး၊ ဟေသာ အလုပ်က စဉ်းစားတုန်းပါ"

"ဒီဇိုင်းနာ ... ဟုတ်လား ဟေသာ"

"ဟုတ်တယ်၊ သားဇော် စိတ်ဝင်စားလို့ လား"

"အင်း ... စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဟေသာ မာမီရော"

"မာမီ ဘုရားဝတ်ပြုနေတယ်၊ ဟော ... စကားတွေ ကောင်းနေတာနဲ့ သားဇော်ကိုတောင် လိပ်စာမပေးရသေးဘူး၊ ကတ်တော့ မရှိဘူး သားဇော်ရယ်။ ခုလောလောဆယ် ဖုန်းနံပါတ်ပဲ ယူထားလိုက်နော်၊ (-----) တဲ့ ။ ဒါထက် သားဇော်ရော ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲ၊ မားသားကို လိုက်ပို့တာလား"

သားဇော်က ခေါင်းယမ်းပြရင်း မျက်လုံးကလည်း မြတ်မြတ် ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်စဉ်မှာ မြတ်မြတ်က ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ထလာသည် ကို တွေ့ရပါသည် ။

"ဧည့်သည် ကို လိုက်ပို့တာပါ၊ ကဲ ... ဒါဆို ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ဟေသာ၊ ကိုယ် ဟေသာ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပါ့မယ်၊ ကိုယ့်ဆီလည်း ဆက်ပေါ့။ အိမ်လည်း လာလည်လို့ ရပါတယ်၊ နောက်မှ ဆုံကြ မယ်နော်"

"အိုကေ ... အိုကေ ... ဆီးယူ"

သားဇော်က အပြီးနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ဟေသာ့အနားမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည် ။ မြတ်မြတ် အနားသို့ ရောက်သောအခါ မြတ်မြတ်က သူ့ကို အားနာဟန်ဖြင့် ပြုံးပြရင်း ...

"စောင့်ရတာ ကြာလို့ စိတ်ညစ်နေပြီလား"

"မညစ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အသိတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေတာနဲ့ ။ မြတ်မြတ် ဘယ်သွားဦးမလဲ"

"မသွားတော့ပါဘူး။ သားဇော် သွားစရာရှိရင် သွားပါ"

"ကျွန်တော်က မရှိပါဘူး"

"ဟုတ်ရဲ့ လား သားဇော်ရဲ့ ... ဟင်း ဟင်း"

မြတ်မြတ်က မယုံသလိုဖြင့် ခန်းခန့် ရယ်မောနေတာကို သူ အံ့အား
သင့်သွားပါသည်။ ။ ခုလို ရယ်တာ ပြုံးတာ သိပ်မရှိလှသော မြတ်မြတ်သ
ည် အခုခါမှာ တော့ သူ့အတွက် အဆန်းဖြစ်နေ ပါသည်။ ။

"သားဇော်လည်း မြတ်မြတ်အတွက်နဲ့ စိတ်ရှုပ်နေရမှာပဲ၊ မြတ်မြတ်
နားလည်ပါတယ်၊ သားဇော် သွားချင်တဲ့ နေရာပြောလေ၊ မြတ် လိုက်ပို့
ပါ့မယ်"

"ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ ရပါတယ်"

"ဒါဆိုလည်း အိမ်ရောက်မှ ကိုယ့်ဘာသာ သွားတော့ပေါ့၊ ပြန်ကြတာ
ပေါ့၊ ဒါနဲ့ သားဇော်ကို အကူအညီတစ်ခု တောင်းစရာရှိတယ်"

"ပြောလေ၊ ဘာများ လဲ"

"မြတ်မြတ်ကို ကွန်ဒိုတစ်ခန်းလောက် ရှာပေးပါ"

"ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ နေရတာ အဆင်မပြေလို့ များ လား မြတ်
မြတ်"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်မတန် အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘာ
သာ သီးသန့်နေချင်လို့ ပါ၊ အစကတည်းက မြတ်မြတ်က သားဇော်တို့
အိမ်မှာ ခဏတည်းတဲ့ သဘောပါ၊ အခန်းရရင် ပြောင်းဖို့ အစီအစဉ် ရှိ
ပြီးသားပဲလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ရှာပေးပါ့မယ်၊ မြတ်မြတ် သဘောကျတာ
လည်း ရွေးပေါ့"

"ကျေးဇူးပဲ"

သူတို့ နှစ်ဦးကြားမှာ စကားထပ်ပြောစရာ မရှိတော့ဘဲ ဘုရားပေါ်မှ တိတ်တဆိတ် ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြပါသည်။ ။ ကားပေါ်အရောက်မှာ ပင် သူ့ဟန်းဖုန်းက မြည်လာသဖြင့် ဖွင့်နားထောင် လိုက်သောအခါ သူ့ရဲ့ ခပ်အိအိ ကောင်မလေးဖြစ်နေရာ အနားမှာ မြတ်မြတ် ရှိသဖြင့် စကား အနည်းငယ် ပြောပြီး ပြန်ချိန်းကာ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပါသည်။ ။ ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘဲ မြတ်မြတ် ရှေ့မှာ မပြောချင်ပေ။ မြတ်မြတ်ကို မျက်နှာပူ အားနာတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုးပင်။

မြတ်မြတ်က လမ်းတွေကို မှတ်မိစွာ မောင်းရင်း သူ့ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားတစ်ခွန်း မေးလာခဲ့ပါသည်။ ။

"သားဇော် ဘာဆုတောင်းခဲ့လဲဟင်"

"ဗျာ"

"ဪ ... ဘုရားမှာ ဘာဆုတောင်းခဲ့လဲလို့ မေးတာပါ"

"ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ၊ မြတ်မြတ်ရော"

"မြတ်မြတ်က အရင်မေးတာ၊ အရင်ဖြေမှ ပေါ့"

ကြည့် ...။ အဆင်ပြေမယ် ကြံခါရှိသေး ထိုမိန်းမရဲ့ ဇာတိက ပြ လာပြီ။ အစပိုင်း ဟုတ်မလိုလို သဘောချို့ချို့တွေနှင့် ပြောမည်။ ပြီးရင် အဖျားရှူးရှူးသွားကာ သူ့ကို ထွေသလို ကပ်သလို လုပ်တော့မည်။ မြတ်မြတ်ကားသူနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ခန့်မှန်းရခက်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ဘာလုပ်ဖို့ သိချင်တာလဲ"

"သိချင်တာ သိချင်တာပဲပေါ့ သားဇော်ရဲ့ "

"မပြောပြဘူး ဆိုရင်ရော"

မြတ်မြတ်က သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် လာလေသည်။ ။ ကြည့်ချိန်မှာ ခဏလေး ဘာမှ မဟုတ် သော အခိုက်အတန့်လေး ဖြစ်ပေမယ့် ကြည့်လာသော မျက်ဝန်းတစ်စုံရဲ့ လှပမှုကို သူ ထပ်မံ သတိထားမိပြန်ပါသည်။ ။ မျက်လုံးလေးတွေ လှရဲ့ သားနဲ့ မျက်နှာပေါ် ဘာကြောင့် အရပ်ဆိုးစေမည့် သနပ်ခါးဖုံဖုံတွေ တင်ထားရတာလဲဆိုတာ သူ စဉ်းစားမရချေ။

သူ့စကားကို မြတ်မြတ်က အသာမဲ့ရင်း ...

"မပြောနဲ့ ပေါ့၊ တစ်ချိန်ကျ သိမှာ ပဲ"

"ဘယ်လို မြတ်မြတ်ရဲ့ ။ ဘယ်တစ်ချိန်ကို ပြောတာလဲ"

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ကဲ ... ကဲ ... လမ်းတွေလည်း မေ့ပြီ၊ ပြောဦး"

မြတ်မြတ်ပုံစံက အရင်ပုံစံအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပါသည်။ ။ သူကတော့ မြတ်မြတ်ဇော်ဆိုသည့် မိန်းမကို နားကိုမလည်တော့ချေ။ စိတ်ရော ကောင်းရဲ့ လားဟု စဉ်းစားမိသေးသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ခါ အေးတိအေးစက် တစ်ခါတစ်ခါ သူနှင့် အတိုက်အခံလုပ်ကာ ဂွတိုက်တတ်သလို တစ်ခါတစ်ခါ ကျပြန်တော့လည်း စကားအချို့အသာတွေ ပြောတတ်ပြန်သေးသည်။ ။

ထိုနေ့က အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သူက အဝတ်အစားလဲ၍ ကားယူကာ မေမီထံ သွားပါသည်။ ။ မေမီနှင့် မုန့်စား၊ စကားပြောကာ ဈေးဝယ်ထွက်ကြပါသည်။ ။ မျက်နှာပေါ်မှာ အပိုလိုမရှိ ပြင်ဆင်ခြယ်သထားသော မေမီရဲ့ ရောင်စုံမျက်နှာလေးကို မြင်သောအခါ အမြဲတစေ

သနပ်ခါးဖွေးလျက် ရှိသော မြတ်မြတ်ကို သွားသတိရမိလေသည်။ မြတ်မြတ်ကို မေမို့လို ပြင်ဆင်ပေးလိုက်လျှင် ဘယ်လိုနေမလဲလို့ သူ တွေးကြည့်မိသည်။

အင်း ... ဘယ်လိုနေမယ် မသိပေမယ့် အရာရာမှာ ဘုကျ ဂျစ်တိုက်တတ်သော မြတ်မြတ်ဟာ အဲလိုတွေကို လက်ခံလာမည့် မိန်းမတစ်ဦးလည်း မဟုတ်တာကို ကြိုသိနေပါသည်။ မြတ်မြတ်က သူ့အတွက်တော့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မတည့်အတူနေ ပါတနာသာ ဖြစ်လာမည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။
